

"Τα όσα έκανες καλά στο νου σου μην τα βάνεις, σκέψου μονάχα πιο πολλά μη σ' έπαιρνε να κάνεις"

Οι παροιμίες του λαού μας αποτελούν τα λιθάρια, με τα οποία αν θέλεις χτίζεις προσωπικότητα με ήθος.

Το επιβεβαιώνει η παροιμία μας: Να ξεχνάς το καλό που κάνεις. Θυμήσου να ξεχνάς, και αυτή η στάση ζωής στην προκειμένη περίπτωση, είναι καρπός αληθινής αγάπης.

Πολλές φορές η φθορά της καθημερινότητας και οι γρήγοροι ρυθμοί της, μας κλείνουν για λίγο τα μάτια εμποδίζοντας μας, να δούμε την πραγματικότητα που υπάρχει γύρω μας.

Μία πραγματικότητα που ο καθένας από εμάς, αντιλαμβάνεται με τους δικούς του υποκειμενικούς κανόνες, επηρεάζοντας άλλοτε θετικά κι άλλοτε αρνητικά τον τρόπο που καταλαβαίνουμε τον κόσμο γύρω μας.

Τον τρόπο που καταλαβαίνουμε τους άλλους ανθρώπους.

Τον τρόπο που η δύναμη των συναισθημάτων μας ξεκινάει να επηρεάζει αυτά, που μοιραζόμαστε μεταξύ μας.

Η έννοια της αγάπης υπάρχει παντού γύρω μας, αλλά η ερμηνεία που δίνει ο καθένας σε αυτόν τον όρο, διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο.

Το πως εννοούμε την αγάπη εξαρτάται από αυτό που δεχτήκαμε ως αγάπη στην παιδική ηλικία, από τους κοντινούς μας ανθρώπους.

Αυτή η μορφή αγάπης, είναι οδηγός για εμάς και καθορίζει το τι θεωρούμε αγάπη και πως πορευόμαστε και στην ενήλικη ζωή μας.

Δηλαδή πως αντιμετωπίζουμε τους γύρω μας, πως αντιμετωπίζουμε τον ίδιο μας τον εαυτό και τι είδους επιλογές κάνουμε στη ζωή μας.

Η αγάπη είναι ο πρώτος και ο τελευταίος σύντροφος που συναντάμε στην εξερεύνηση του πνευματικού δρόμου.

Με το νόημα και τη σημασία της έχουν ασχοληθεί όλες οι επιστήμες που μπορεί κάποιος να φανταστεί: η φιλοσοφία, η ανθρωπολογία, η θρησκεία, η ηθική, η ψυχολογία μέχρι και η μεταφυσική.

Όπως ο ορισμός της, έτσι και η πράξη της αγάπης περιλαμβάνει τόσο μεγάλη ποικιλία συμπεριφορών, που θα ήταν αδύνατον να τις απαριθμήσει κανείς.

Ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να πάρει τις αποφάσεις της ζωής μας, είμαστε εμείς οι ίδιοι και ενδεχομένως, τα βιώματά μας, έχουν καθορίσει σε μεγάλο βαθμό, που είμαστε σήμερα.

Όμως είναι κάτι που μπορούμε να επαναξιολογήσουμε και να διαμορφώσουμε συνειδητά πλέον, με δικές μας αποφάσεις.

Και συνεχίζει ο θυμόσοφος λαός μας, πως όχι μόνο να μην θυμάσαι, αλλά να σε συνέχει η αγωνία: Τι ακόμη μπορούσα να κάνω και δεν το έκανα;

Επειδή όποιος δεν κάνει όσα μπορεί, κάνει λιγότερα από όσα πρέπει.

Γιατί υπακοή στο θέλημα του Θεού, δεν είναι μόνο να μην κάνεις το κακό, αλλά να κάνεις και το καλό που μπορούσες να κάνεις.

Άρνηση στο κακό, θέληση στο καλό. Η καρδιά μας και η φύση απεχθάνονται το κενό.

Εξάλλου, την ζωή μας την συνθέτουν τα "όχι" και τα "ναι" που λέμε, και σαν προσωπικότητες είμαστε το άθροισμα των επιλογών μας.

Είναι κοινός τόπος πλέον ότι στη σημερινή τεχνοκρατούμενη κοινωνία, με τους ξέφρενους και αγχωτικούς ρυθμούς ζωής, με τους ανάληπτους νόμους της αγοράς και της οικονομικής συνδιαλλαγής και με την άμβλυση των Ηθικών Αξιών, η έννοια του ανθρωπισμού έχει δυστυχώς παραμεριστεί στην καρδιά και στο νου των σύγχρονων ανθρώπων.

Ο εθελοντισμός είναι μια έκφραση του ανθρωπισμού. Είναι ένα θέμα που μας αγγίζει όλους, ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξης και επαγγελματικής ιδιότητας.

Συνιστά μια εξαιρετικά επιμορφωτική λειτουργία που ενδυναμώνει την κοινωνική αλληλεγγύη, ενισχύει την ενεργό συμμετοχή και τη συνύπαρξη, προσδίδοντας νέο περιεχόμενο στη ζωή μας.

Όλοι μας μπορούμε να προσφέρουμε λίγο απ' αυτό που μας περισσεύει. Απ' αυτό που χωρίς ιδιαίτερο κόπο μπορούμε να δώσουμε.

Όλοι μας μπορούμε να γίνουμε εθελοντές, γιατί όλοι μας μπορούμε να αγαπήσουμε.

Λοιπόν, τι ακόμη μπορούσα να κάνω και δεν το έκανα;

Το "ακόμη" κρύβει μέσα του δυναμισμό.

Το "ακόμη" εφευρίσκει τρόπους, διαπιστώνει ανάγκες, αναζητά σταυροφόρους και απαιτεί από τον εαυτό του να γίνεται ο Κυρηναίος.

Το "ακόμη" είναι διαποτισμένο με την διάθεση της θυσίας, η οποία και γίνεται απόφαση ζωής.

Το "ακόμη" τερπιλίζει τον "ωχαδελφισμό γι' αυτό και ο άνθρωπος χωρίς αγάπη καταντά αντικοινωνικός.

Λέει ο Γκαίτε: "άνθρωπε, ό, τι αγαπάς αυτό και συ θα γίνεις. Γη, την γη αν αγαπάς. Θεός, Θεόν αν λατρεύεις".

Και είναι αναμφισβήτητη αλήθεια πως η αγάπη η ανιδιοτελής, η απροσωπώληπτη, η σεβαστική, η διαρκής, είναι ο πιο γνήσιος και ο πιο αληθινός τρόπος λατρείας του Θεού της αγάπης.

Τελικά, η αγάπη είναι η εξυπνάδα της ζωής. Διώχνει την μοναξιά και την μελαγχολία.

Σας ευχαριστώ

Δημήτριος Μητρόπουλος